

Paní Naďa o mě ihned začala pečovat jako o vlastní vnučku. Co na tom, že za okny hřměla děla a umírali lidé? V bytě Vlčkových přetrvával ostrůvek pohody, klidu a souznění a já jsem se nějakým zázrakem stala jeho součástí.

Vykoupala jsem se v teplé vodě a oblékla se do šatů, které mi Naďa nachystala. Byly mi trochu velké, ale to nevadilo, protože měly krásnou modrou barvu a teple hřály.

Připravila mi ležení na pohovce v obývacím pokoji. Sama spala v malé ložnici bez okna. V poslední místnosti měl svůj studentský pokoj Cyril.

Únavou se mi už klížily oči a usnula jsem v okamžiku, kdy jsem se hlavou dotkla polštáře. Předešla noc i náročný den si vybíraly svou daň.

Probudila jsem se brzy. V první chvíli jsem si nedokázala uvědomit, kde jsem. Kromě občasného nocování u příbuzných před mnoha lety, jsem nikdy nespala jinde než v našem bytě.

Zorientovala jsem se však rychle. Odhodila jsem příkrývku a přiskočila k oknu. Na východním horizontě se míhaly záblesky palebních zbraní a nesl se odtamtud hřmot kanónů. Stále se bojovalo.

Na protějším domě se v ranním větru pohupovala česká vlajka. Další vlajka na domě s mlékárnou v přízemí. Občas projelo auto, občas prošla skupinka ozbrojených bojovníků. Vzduchem práskaly ostré střely pušek a černé sloupy kouře stoupaly k obloze, což značilo, že někde hoří. Už třetí den Praha krvácí.

„Jsi vzhůru?“ přikradla se do obývacího pokoje paní Naďa. Na sobě měla šaty, v ruce šátek a krátké vlasy jí na straně držela vlásenka.

„Venku je tolik lidí,“ řekla jsem.

„Je to nutnost, děvče. Však se na tento den spousta z nich připravovala celou válku. Dnes s vámi nebudu,“ dodala. „Obchod s obuví, kde prodávám, je teď zavřený, tak jsem se nabídla v pekárně u Muchů, že přijdu vystřídat noční směny.“

Přikývla jsem.

„Ty s Cyrilem ale zůstanete tady a nehnete se ani na krok,“ přivřela přísně oči. „Ano, Danuško? Spoléhám na tebe, že mi toho kluka pohlídáš. Znáš Cyrila dobře, klidně by se do něčeho nebezpečného namočil a bral by to jako obrovské dobrodružství. Budete oba doma, ano? Jestli chcete, pusťte si rádio.“

„Ano, paní Vlčková.“ Ulice Prahy teď opravdu nebyly vhodné pro děti, to jsem poznala už včera.

Stoupla si ke mně, a i ona vyhlížela ven.

„Němci zapalují domy, které musejí opustit,“ pronesla rozčileně. „Jako by nestačilo, že tady všude hoří kvůli jejich zbraním.“

Během chvíličky připravila Naďa snídani. Plátek chleba s margarínem, vařené vejce a čerstvou meltu.

Nasnídaly jsme se spolu, Naďa mi potom předala instrukce ohledně ohřátí oběda a za chvíli odešla.

„Ahoj,“ pozdravil mě o chvíli později Cyril. Měl na sobě domácí kalhoty a hnědý svetr na knoflíky.

„Ahoj. Máš tady snídani. Tvoje babička odešla pomáhat do pekárny.“

Posadil se ke stolu a já jsem mu do hrnku nalila uvařenou meltu. Přišlo mi tak přirozené, bez ohledu na to, co se dělo za okny, že jsem tady s Cyrilem a je mi dobře. Tak jako mi bývalo dobře, když mě navštěvoval u mě doma.

Najedl se a potom jsme dlouho z okna shlíželi na město. Prahu obklopoval hrozivý hluk. Střelba z pušek, štěká-